

Viking Köyü

KORSAN MAVIPARMAK

Birsen Ekim Özen
Resimleyen: Emre Karacan

BİRSEN EKİM ÖZEN

RESİMLEYEN: EMRE KARACAN

BİRSEN EKİM ÖZEN

1969 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Vekil öğretmen olarak başladığı işine, 1996 yılında kadrolu öğretmen olarak devam etti. Eşinin işi nedeniyle önce Almanya'da, daha sonra da Rusya'da bir süre yaşadı. Yazar, evli ve iki çocuk annesidir.

EMRE KARACAN

1991 yılında Samsun'da doğdu. Çizim yapmaya iki yaşında başladı. Bu sebepten lise ve üniversite yılları güzel sanatlar ile geçti. Üniversite yıllarından bu yana yurt içi ve yurt dışı olmak üzere birçok kurum, kuruluş için illüstrasyonlar üretmeye devam ediyor.

İÇİNDEKİLER

1- Boş Hayal mi, Hoş Hayal mi?

2- Hoş Gelmediniz

3- Balık Çorbası

4- Kırmızı Başlıklı Bilge Kız

5- Tor

6- Yasaklılar Odası

7- Gizli Tünel

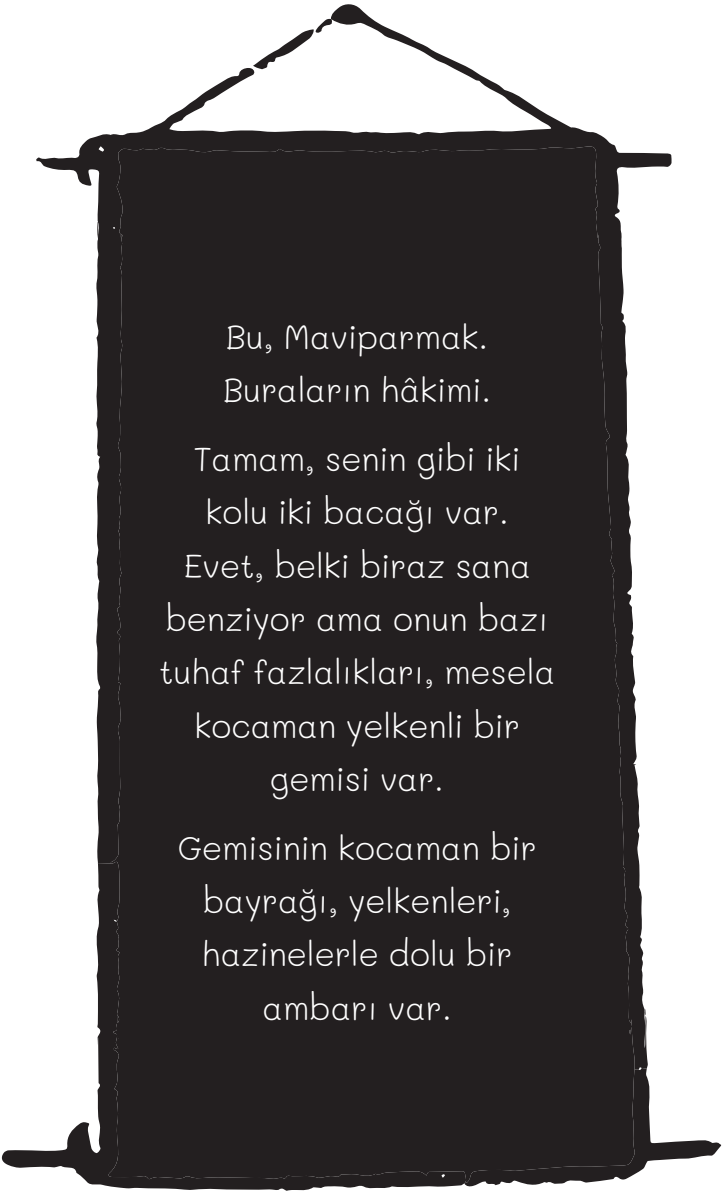
8- Pembe Mağara

9- Portakal Yeme Özgürlüğü

10- Sarıdiş

11- Alış-Veriş

Bu, Maviparmak.
Buraların hâkimi.

Tamam, senin gibi iki
kolu iki bacağı var.

Evet, belki biraz sana
benziyor ama onun bazı
tuhaf fazlalıkları, mesela
kocaman yelkenli bir
gemisi var.

Gemisinin kocaman bir
bayrağı, yelkenleri,
hazinelerle dolu bir
ambarı var.

MAVİPARMAK:

Aslında olmayan bir şey varmış gibi davranmanın işleri bu kadar karıştıracacağını hiç düşünmemiştim. Hep öğreniyorum. **Biraz da güzel şeyler gelse ya başıma.** Onlardan da bir şeyler öğrensem iyi olur.

Dalgalar tüm mürettebatın toplandığı güvertenin altına **hafif hafif** çarparken yosun kokusunu da meraklı yolcularının burnuna taşıyordu. Kaptan Maviparmak, güneş ışığını yansıtarak kabarıp alçalan dalgalara bakmak için aşağıya eğildi. Su öyle berraktı ki dibindeki taşlar, yosunlar, onların arasında dolaşan tuhaf görünümlü balıklar net bir şekilde görülebiliyordu.

“KEŞKE” diye geçirdi içinden Maviparmak, **“Keşke suyun altında şu balıklar gibi yüzebilen bir gemimiz olsaydı. Oradaki dünya da en az yukarıdaki kadar ilgi çekici.”**

Alfa gözlerini devirince bunu içinden geçirdiğini zannederken sesli söylediğini fark etti. Alfa, bilgisini birilerinin aklına sokuşturabilmek için yeni bir fırsat yakalamanın heyecanıyla kaşlarını kaldırdı.

- Ah Maviparmak, sığın altında oksijen olmadığını, bizim asla su altında uzun süre kalamayacağımızı, üstelik ahşap gemilerimizin çok kısa sürede suya dayanamayıp çürüyeceğini hesap etmiş olman lazım. O kadar kitap okuyorsun!

Alfa canının bu işe ne kadar sıkıldığını anlatabilmek için **“cık cık cık”** seslerini de eklemeyi unutmadı. Maviparmak; aldığı dersleri, okuduğu kitapları hatırlayıp utandı. Nasıl böyle saçma şeyler düşünmüştü acaba? Tam özür dilemek için ağzını açacakken Dudu omzuna dokundu.

- Çılgınca hayaller kurmanın hiçbir yanlış yanı yok Maviparmak. Eğer hayaller kuran birileri olmasaydı, ne şu dürbün olurdu elimizde ne de bu kocaman yelkenler. Sen deniz altında giden bir şey hayal et, onu da yapan biri olur elbet. Hem belki adını da denizaltı koyarlar.

Sonra da Alfa'nın konuş-
masına fırsat vermemek için
**hızla dürbünü çekip uzat-
tı.** Gemiye doğru esen so-
ğuk rüzgârların kaynağına,
kıyıya, yakından bakmak
istiyordu. Dürbünden yan-
sıyan görüntüler evlerle
dolu bir yeri gösteriyordu.
Bu evler ne çok katlı ne de
kocamandı. Her birinin ça-
tısı samana benzer otlarla
kapatılmıştı ve bacalarından
dumanlar çıkıyordu. Oldukça
sadece konutlardı. Evlerin ara-
sında hayvanlar dolaşıyordu.

**DUDU DÜRBÜNÜ
MAVİ PARMAK'A UZATTI.**

- İlginç bir tarz... Evlerin kapıları, pencereleri sımsıkı kapalı nedense. Hiç havadar görünmüyorlar.

Maviparmak köye benzeyen bu ilginç yeri incelerken üşüdüğünü hissetti. Hâlbuki aylardan ağustostu. Ağustostan beklenen üşütmesi değil, tam tersi terletmesiydi ona göre.

— Evet, gerçekten ilginç bir yer. Bence kapıların kapalı olmasının sebebi havanın soğuk olması. Kıyıda gelen rüzgâra bak, bizi bile üşütüyor.

Dudu kızıl saçlarını elleriyle kabarttı.

- Çok şirin bir köye benziyor burası. Böyle şirin bir yerde kitapları verebileceğimiz birilerini kolayca buluruz bençe. **YENİ İNSANLARLA SOHBET ETMEK ÇOK GÜZEL OLACAK!**

Hipatya da kütüphanesinden çıkıp yanlarına gelmiş, köyü seyretmeye başlamıştı. Köydekilerin onları fark ettiğini hissedince mürettebat bir anda heyecanlandı. Onları fark eden köylüler de heyecanlanmış olmalılardı ki hepsi bir anda hareketlendi. Hızlı hızlı evlere girip çıkmaya, kıyıya bir şeyler yığmaya başladılar.

Kumaşlar, yiyecekler, koyunlar geldi önce. Köylüler Maviparmak ve mürettebatını karşılamak için bir tür hazırlık yapıyor gibiydi ama nedense kimsenin yüzü gülmüyordu. **Gemideki kimse, kıyıdaakilere ne yaptığını çözemedi.** O sırada Hipatya kütüphaneden köydekilere verilecek yeni kitapları seçti. Maviparmak, Alfa ve Dudu kıyıya gitmelerini sağlayacak kayığa binerken köylülerin kıyıya yığdıkları şeylerin sebebini sormanın da planlarını yapıyorlardı.

Dalgalar kayığı beşik gibi sallıyordu. Üç denizci, kayık alabora olursa bu serin sularda ne yaparız diye düşündüler bir an. Bu mevsimde böyle bir soğuk nereden geliyor olabilirdi ki? Bu düşünceler içerisinde kürek çekmeye başladılar.

Dudu yeni insanlarla tanışmanın hayatına katacaklarını düşündükçe heyecanlanıyordu. Durmadan başlarına tehlikeli bir şeyler geleceğini ima eden Alfa'yı da neşelendirmek için minik gitarını çıkardı ortaya. Tellere ilk dokunuşuyla kayığı coşkulu bir melodi doldurdu. Maviparmak kürekleri bırakıp flütüne uzanırken Alfa da Dudu'nun uzattığı zilleri aldı eline.

Yaptıkları müzik sadece onların değil, kıyıda toplanmış köy halkının da kulaklarını doldurdu. Suyun ortasında, üstü zillerle dolu tefin neğeli ritmiyle sallanıp duran üç kişiye eğlik eden birkaç ocuk oldu ama büyükler onları hemen durdurdu. Kendi aralarında

"İĖRENÇ! REZALET!"

diye söylendiler. Kayıktakiler ise söylenenlerden habersiz, keyifle kıyıya yaklaşıyorlardı.

